Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

21 maj 2014*

”Gemenskapsvarumärke — Ansökan om registrering som gemenskapsvarumärke av figurmärket NUEVA — Artikel 60 i förordning (EG) nr 207/2009 — Underlåtenhet att iaktta skyldigheten att betala överklagandeavgiften inom föreskriven tidsfrist — Tvetydig språkversion — Enhetlig tolkning — Oförutsebara omständigheter eller force majeure — Ursäktligt misstag — Skyldighet att vara vaksam och omsorgsfull”

I mål T-61/13,

Research and Production Company ”Melt Water” UAB, med säte i Klaipėda (Litauen), företrätt av advokaterna V. Viešūnaitė och J. Stucka,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av V. Melgar och J. Ivanauskas, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan mot det beslut som fattats av harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd den 3 december 2012 (ärende R 1794/2012-4) om en ansökan om registrering av figurkännetecknet NUEVA som gemenskapsvarumärke,

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen),

sammansatt av ordföranden M. Jaeger, samt domarna D. Gratsias och M. Kancheva (referent),

justitiesekreterare: handläggaren J. Weychert,

med beaktande av ansökan som inkom till tribunalens kansli den 6 februari 2013,

med beaktande av svarsinlagan som inkom till tribunalens kansli den 22 april 2013,

efter förhandlingen den 9 januari 2014,

följande

* Rättegångsspråk: litauiska.

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Sökanden, Research and Production Company ”Melt Water” UAB, ingav den 19 januari 2012 en ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke till Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) i enlighet med rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, s. 1).

2 Det sökta varumärket utgörs av nedanstående figurkännetecken:

3 De varor som registreringsansökan avsåg omfattas av klass 32 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och motsvarar följande beskrivning: ”Mineral- och kolsyrat vatten samt andra icke alkoholhaltiga drycker; mineralvatten (icke-medicinskt); mineralvatten (drycker), mineralvatten; mineral- och kolsyrat vatten samt andra icke alkoholhaltiga drycker; vatten på flaska, vatten; källvatten, vatten (dricksvatten) (på flaska); dricksvatten (på flaska); kolsyrat vatten; mineralvatten (dryck), sodavatten (icke-medicinska drycker), läskedrycker, bordsvatten, mineralvatten (icke-medicinskt), okolsyrat vatten; mineralvatten”.

4 Granskaren beslutade den 18 juli 2012 att med stöd artikel 7.1 b och c samt artikel 7.2 i förordning nr 207/2009 avslå ansökan om registrering för samtliga de ovan i punkt 3 avsedda varorna med hänvisning till att det ifrågavarande tecknet var beskrivande och saknade särskiljningsförmåga.

5 I sista punkten i beslutet om avslag på registreringsansökan angav granskaren följande på litauiska:

”Ni har rätt att överklaga [på litauiska ’apeliacija’] detta beslut i enlighet med artikel 59 i förordning nr 207/2009. Enligt artikel 60 i förordning nr 207/2009 ska överklagandet [på litauiska ’pranešimas apie apeliaciją’] framställas skriftligen hos harmoniseringsbyrån inom två månader från dagen för meddelandet av beslutet, och en skriftlig inlaga [på litauiska ’rašytinis prašymas’] innehållande grunderna för överklagandet ska inges inom fyra månader från dagen för beslutets meddelande. Inlagan [på litauiska ’prašymas’] anses inte ha ingetts förrän överklagandeavgiften på 800 euro har erlagts.”

6 Granskarens beslut meddelades sökanden den 28 juli 2012.

7 Sökanden överklagade granskarens beslut med stöd av artiklarna 58–64 i förordning nr 207/2009 den 25 september 2012.

8 Den 4 oktober 2012 kontaktades sökanden per telefon av harmoniseringsbyrån som påpekade att sökanden inte betalat överklagandeavgiften. Sökanden besvarade detta påpekande samma dag i skrivelse till harmoniseringsbyrån och förklarade att det av granskarens beslut och av artikel 60 i

förordning nr 207/2009 framgick att nämnda avgift inte behövde betalas förrän vid den tidpunkt då grunderna för överklagandet ska anges skriftligen, det vill säga inom fyra månader från dagen för beslutets meddelande.

9 Harmoniseringsbyrån skickade den 5 oktober 2012 ett meddelande till sökanden med uppgift om att överklagandeavgiften inte hade erlagts inom föreskriven tidsfrist, vilken enligt harmoniseringsbyrån hade löpt ut den 28 september 2012. Sökanden, som anmodats att inkomma med sina synpunkter, vidhöll sin ståndpunkt enligt skrivelsen av den 4 oktober 2012.

10 Den 9 oktober 2012 ingav sökanden en inlaga med angivelse av grunderna för överklagandet. Den 10 oktober 2012 erhöll harmoniseringsbyrån betalning för överklagandeavgiften, som sökanden erlagt föregående dag.

11 Genom beslut av den 3 december 2012 (nedan kallat det angripna beslutet) avslog harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd sökandens överklagande. Överklagandenämnden fann att lydelsen i artikel 60 i förordning nr 207/2009 återgetts korrekt i granskarens beslut. Nämnden påpekade vidare att skrivningen ”[ö]verklagandet ska inte anses ha givits in förrän överklagandeavgiften har betalats” i den artikeln enbart kan läsas tillsammans med den föregående meningen avseende överklagandets ingivande, där en tidsfrist på två månader föreskrivs, och inte tillsammans med den efterföljande meningen avseende ingivandet av grunderna, där en tidsfrist på fyra månader föreskrivs. Överklagandenämnden påpekade även att det i regel 49.3 i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, s. 1), anges att om avgiften för överklagandet betalats efter det att tidsfristen för inlämning av överklagandet enligt artikel 60 i förordning nr 207/2009 har löpt ut, ska överklagandet inte anses vara inlämnat och avgiften återbetalas till den överklagande parten. Nämnden konstaterade emellertid att sökanden i förevarande fall hade betalat överklagandeavgiften den 10 oktober 2012, efter det att den tidsfrist på två månader som föreskrivs för att väcka talan och för att betala avgiften, alltså här den 28 september 2012, hade löpt ut. Överklagandenämnden fann därför med stöd av artikel 60 i förordning nr 207/2009 att något överklagande inte skulle anses ha framställts, och förordnade därför om att nämnda avgift skulle återbetalas med stöd av artikel 49.3 i förordning nr 2868/95.

Parternas yrkanden

12 Sökanden har yrkat att tribunalen ska:

— ogiltigförklara det angripna beslutet,

— fastställa att sökandens överklagande ska anses ha framställts hos överklagandenämnden,

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Harmoniseringsbyrån har yrkat att tribunalen ska:

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Huruvida sökandens andra yrkande kan tas upp till sakprövning

14 Sökanden har med sitt andra yrkande gjort gällande att dess överklagande ska anses ha framställts hos överklagandenämnden och således att tribunalen ska ålägga överklagandenämnden att förklara att nämnda överklagande har framställts hos densamma.

15 Enligt fast rättspraxis gäller i detta hänseende att inom ramen för en talan som väckts vid unionsdomstolen mot ett beslut som meddelats av en överklagandenämnd vid harmoniseringsbyrån är harmoniseringsbyrån, enligt artikel 65.6 i förordning nr 207/2009, skyldig att vidta de åtgärder som krävs för att följa unionsdomstolens dom. Det ankommer därför inte på tribunalen att rikta föreläggande till harmoniseringsbyrån, utan det åligger harmoniseringsbyrån att rätta sig efter domslutet och domskälen i unionsdomstolens domar (se tribunalens dom av den 11 juli 2007 i mål T-443/05, El Corte Inglés mot KHIM-Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), REG 2007, s. II-2579, punkt 20, och där angiven rättspraxis).

16 Det av sökandens yrkanden som avser att tribunalen ska ålägga överklagandenämnden att förklara att nämnda överklagande har framställts hos densamma ska således inte bifallas.

Prövning i sak

17 Sökanden har anfört en enda grund till stöd för sin talan, nämligen ett åsidosättande av artikel 60 i förordning nr 207/2009. Sökanden anser att dess överklagande hos överklagandenämnden ska anses ha framställts, eftersom sökanden hade erlagt överklagandeavgiften inom den tidsfrist som föreskrivs i den litauiska språkversionen av nämnda artikel, vilken äger giltighet. Sökanden har hävdat att det i lydelsen i den litauiska versionen av denna artikel klart och otvetydigt anges att betalningen av överklagandeavgiften ska ske när grunderna anges skriftligen, för vilket det föreskrivs en tidsfrist på fyra, och inte två månader som när det gäller framställande av ett överklagande.

18 Harmoniseringsbyrån har bestritt sökandens argument.

19 Artikel 60 i förordning nr 207/2009 har rubriken ”Försening” och lyder enligt följande:

”Ett överklagande [av de beslut av harmoniseringsbyrån som avses i artikel 58 i denna förordning, bland annat beslut av granskaren, på litauiska ’pranešimas apie apeliaciją’] ska framställas skriftligen hos byrån inom två månader från dagen för meddelandet av det beslut som överklagas. Överklagandet [på litauiska ’prašymas’] ska inte anses ha givits in förrän överklagandeavgiften har betalats. Grunderna för överklagandet [på litauiska rašytinis prašymas] ska anges skriftligen inom fyra månader från dagen för beslutets meddelande.”

20 Enligt fast rättspraxis som influerats av artiklarna 314 EG och 55 EU ska alla språkversioner av en unionsrättslig bestämmelse vara giltiga och de ska i princip tillmätas samma värde, vilket inte får variera på grund av bland annat hur stor andel av befolkningen i medlemsstaterna som talar språket i fråga (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-296/95, EMU Tabac m.fl., REG 1998, s. I-1605, punkt 36, av den 20 november 2003 i mål C-152/01, Kyocera, REG 2003, s. I-13821, punkt 32, och tribunalens dom av den 20 september 2012 i mål T-407/10, Ungern mot kommissionen, punkt 39).

21 I förevarande fall är det utrett att den litauiska versionen av artikel 60 i förordning nr 207/2009 äger samma giltighet som övriga versioner av denna bestämmelse på unionens officiella språk.

22 Beträffande lydelsen av den litauiska versionen av artikel 60 i förordning nr 207/2009 ska där, i den första meningen, noteras termen ”pranešimas” som ordagrant har innebörden ”deklaration” och som anges för att beteckna den överklagandehandling som ska framställas hos harmoniseringsbyrån och, i den tredje meningen, termen ”prašymas” som ordagrant har innebörden ”begäran” och som anges för att beteckna den inlaga där grunderna för överklagandet anges. I andra meningen enligt denna lydelse anges också att den inlagan (prašymas) inte anses ha ingetts förrän överklagandeavgiften erlagts.

23 Det ska påpekas att termen ”prašymas” i andra meningen i artikel 60 i förordning nr 207/2009 förefaller tvetydig. Å ena sidan tycks termen, i likhet med vad sökanden hävdat, inte avse den annorlunda term som används i första meningen för att beteckna den överklagandehandling som ska inges hos harmoniseringsbyrån, utan den identiska term som används i tredje meningen för att ange den inlaga där grunderna för överklagandet anges, vilket därigenom tyder på att den tidsfrist som föreskrivs för betalningen av överklagandeavgiften – i likhet med vad som gäller för ingivandet av den skriftliga inlagan – är fyra månader. Å andra sidan gäller i likhet med vad harmoniseringsbyrån har hävdat att termens placering i andra meningen tyder på att den knyter an till föregående mening rörande den överklagandehandling som ska inges till harmoniseringsbyrån inom två månader, och inte till den efterföljande meningen som rör inlagan innehållande grunderna för överklagandet.

24 Härav följer, i motsats till vad parterna i sina skriftliga yttranden motstridigt anfört i fråga om klarhet, att den litauiska versionen av artikel 60 i förordning nr 207/2009 är tvetydig och vållar osäkerhet i fråga om hur den ska tolkas och tillämpas.

25 Tribunalen ska därför i det följande fastställa vad som utgör en korrekt och enhetlig tolkning av artikel 60 i förordning nr 207/2009 samt undersöka vilka de rättsliga följderna blir av att harmoniseringsbyrån tillämpar nämnda artikel i förevarande fall.

26 Enligt fast rättspraxis kan den formulering som använts i en av språkversionerna av en unionsrättslig bestämmelse inte ensam ligga till grund för tolkningen av denna bestämmelse eller i detta hänseende tillmätas större betydelse än övriga språkversioner. Detta skulle nämligen strida mot kravet på en enhetlig tillämpning av unionsrätten (domstolens dom av den 12 november 1998 i mål C-149/97, Institute of the Motor Industry, REG 1998, s. I-7053, punkt 16, av den 3 april 2008 i mål C-187/07, Endendijk, REG 2008, s. I-2115, punkt 23, och av den 9 oktober 2008 i mål C-239/07, Sabatauskas m.fl., REG 2008, s. I-7523, punkt 38).

27 För det första utesluter behovet av en enhetlig tolkning av unionsrätten att en bestämd text betraktas isolerat. I stället krävs det, vid fall av tvekan, att denna tolkas och tillämpas i ljuset av de versioner som föreligger på de andra officiella språken (domstolens dom av den 12 juli 1979 i mål 9/79, Koschniske, REG 1979, s. 2717, punkt 6. Se även domstolens dom av den 17 oktober 1996 i mål C-64/95, Lubella, REG 1996, s. I-5105, punkt 17 och där angiven rättspraxis, och tribunalens dom av den 15 september 2011 i mål T-271/09, Prinz Sobieski zu Schwarzenberg mot harmoniseringsbyrån – British-American Tobacco Polska (Romuald Prinz Sobieski zu Schwarzenberg), punkt 38 och där angiven rättspraxis).

28 För det andra kräver behovet av en enhetlig tolkning av unionsrätten, i händelse av skillnader mellan de olika språkversionerna av en bestämmelse, att denna tolkas mot bakgrund av den allmänna systematiken i och syftet med de föreskrifter som den ingår i (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 27 oktober 1977 i mål 30/77, Bouchereau, REG 1977, s. 1999, svensk specialutgåva, volym 3, s. 459, punkt 14, domen i det ovan i punkt 20 nämnda målet Kyocera, punkt 33, och dom av den 22 mars 2012 i mål C-190/10, Génesis, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

29 Vad å ena sidan gäller de versioner av artikel 60 i förordning nr 207/2009 som utarbetats på unionens övriga officiella språk, i synnerhet de fem språk på vilka harmoniseringsbyrån arbetar, återknyter termerna ”recours”, ”notice”, ”Beschwerde”, ”ricorso” och ”recurso” som används i andra meningen av

nämnda artikel i den franska, den engelska, den tyska, den italienska respektive den spanska versionen, klart till den identiska term som används i första meningen för att ange den överklagandehandling som ska inges till harmoniseringsbyrån inom två månader från delgivningen av det angripna beslutet, och inte till den annorlunda term som används i tredje meningen för att ange den inlaga som ska innehålla grunderna och som ska inges inom fyra månader.

30 Vad å andra sidan gäller den allmänna systematiken i och syftet med andra meningen i artikel 60 i förordning nr 207/2009 får dessa anses avse att förebygga att helt formella överklaganden utan efterföljande inlagor innehållande grunderna för överklagandet inges, eller till och med att avskräcka från överklaganden som saknar all förankring i verkligheten.

31 Artikel 60 i förordning nr 207/2009 ska följaktligen tolkas enhetligt vilket innebär att överklagandeavgiften ska ha betalats för att överklagandet ska anses ha framställts. Betalningen är således knuten till framställandet av överklagandet och ska liksom nämnda framställande ske inom två månader från tidpunkten för meddelandet av det angripna beslutet. Tidsfristen på fyra månader från tidpunkten för meddelandet av beslutet är endast tillämplig på ingivandet av den inlagan med grunderna för överklagandet, och inte på betalningen av överklagandeavgiften.

32 I likhet med vad överklagandenämnden angett i punkt 13 i det angripna beslutet gäller vidare att denna enhetliga tolkning har stöd i regel 49.3 i förordning nr 2868/95. I denna regel, vars lydelse är klar och otvetydig såväl på litauiska som på övriga ovan i punkt 29 nämnda språk, anges att om avgiften för överklagandet har betalats efter det att tidsfristen för inlämning av överklagandet enligt artikel 60 i förordning nr 207/2009 har löpt ut, ska överklagandet inte anses vara inlämnat och avgiften återbetalas till den överklagande parten. Med ”tidsfristen” avses här den frist på två månader som gäller för framställande av överklagandet och inte den tidsfrist på fyra månader som gäller för ingivandet av inlagan innehållande grunderna för överklagandet.

33 Vad gäller det påstående som sökanden anfört i sina skriftliga inlagor om att artikel 60 i förordning nr 207/2009 i syfte att garantera rättssäkerheten i största möjliga utsträckning borde tolkas i enlighet med sökandens intressen, ska det för det första påpekas att sökanden under förhandlingen preciserat att detta påstående inte utgör någon självständig invändning, grundad på ett åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen, utan att det endast anförts till stöd för den enda av sökanden åberopade grunden, om att nämnda princip åsidosatts. Detta har antecknats i förhandlingsprotokollet.

34 I det hänseendet ska endast påpekas att det var rättssäkerhetsprincipen i sig, kombinerad med likhetsprincipen och icke-diskrimineringsprincipen, som föranledde harmoniseringsbyrån att i överensstämmelse med den ovan i punkt 31 beskrivna tolkningen göra en enhetlig tolkning av artikel 60 i förordning nr 207/2009, och som hindrade byrån att avvika från denna tolkning till förmån för sökanden. Nämnda enhetliga tolkning, som baseras på versioner av denna artikel vilka utformats på unionens övriga officiella språk samt på dess allmänna systematik och ändamål, är den enda med rättssäkerhetsprincipen förenliga tolkningen. Iakttagandet av de tidsfrister som gäller i förfarandet, bland annat för överklagande, utgör nämligen tvingande rätt och varje annan tolkning än denna enhetliga tolkning skulle kunna äventyra rättssäkerheten (se analogt och för ett liknande resonemang, tribunalens dom av den 19 september 2012 i mål T-267/11, Video Research USA mot harmoniseringsbyrån (VR), punkt 35, och tribunalens beslut av den 24 oktober 2013 i mål T-451/12, Stromberg Menswear mot harmoniseringsbyrån – Leketoy Stormberg Inter (STORMBERG), punkt 38).

35 Det var alltså på goda grunder som överklagandenämnden i punkt 12 i det angripna beslutet tolkade artikel 60 i förordning nr 207/2009 så, att den innehåller ett krav på att överklagandeavgiften ska betalas inom den tidsfrist på två månader som föreskrivs för framställandet av överklagandet, för att detta ska anses ha givits in.

36 Vad gäller sökandens påstående att granskaren vid harmoniseringsbyrån i sitt beslut uttryckligen återgav den litauiska versionen av artikel 60 i förordning nr 207/2009 utan att ge någon ytterligare förklaring, ska det inledningsvis påpekas att granskaren vid harmoniseringsbyrån, när vederbörande meddelade sitt beslut att avslå ansökan om registrering (se ovan punkt 5), förde vidare den ovan (se punkterna 22–24) konstaterade tvetydighet som häftar vid den litauiska versionen av nämnda artikel vad gäller fristen för betalningen av överklagandeavgiften, utan att uppmärksamma sökanden på denna tvetydighet och inte heller på avvikelsen mellan denna version och övriga språkversioner som äger giltighet. Harmoniseringsbyrån har för övrigt under förhandlingen medgett att det föreligger en sådan tvetydighet och en sådan avvikelse, som den inte kände till före det nu aktuella målet, men samtidigt hävdat att behovet av en enhetlig tolkning av nämnda bestämmelse under alla förhållanden inte ifrågasatts.

37 Tribunalen ska därför undersöka om sökanden i förevarande fall kan åberopa att granskaren förde vidare den tvetydighet som vidlåder lagenligheten av den litauiska versionen av artikel 60 i förordning nr 207/2009, för att det genom en avvikelse från en enhetlig tolkning av nämnda artikel ska anses rättfärdigat att överklagandeavgiften inte betalades inom föreskriven tidsfrist.

38 Enligt fast rättspraxis är en avvikelse från tillämpningen av unionsrättsliga bestämmelser om förfarandefrister endast möjlig i särskilda undantagsfall. Skälet till detta är att en strikt tillämpning av dessa bestämmelser är påkallad med hänsyn till kravet på rättssäkerhet och behovet av att undvika särbehandling och godtycke i rättstillämpningen (domstolens dom av den 26 november 1985 i mål 42/85, Cockerill-Sambre mot kommissionen, REG 1985, s. 3749, punkt 10). Oavsett om sådana omständigheter bedöms som oförutsebara, som force majeure eller som ett ursäktligt misstag innehåller de under alla förhållanden ett subjektivt rekvisit avseende skyldigheten för en godtroende enskild att iaktta all den vaksamhet och omsorgsfullhet som krävs av en normalt upplyst aktör för bevakningen av hur förfarandet fortskrider och iakttagandet av föreskrivna tidsfrister (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 15 december 1994 i mål C-195/91 P, Bayer mot kommissionen, REG 1994, s. I-5619, punkterna 31 och 32, av den 22 september 2011 i mål C-426/10 P, Bell & Ross mot harmoniseringsbyrån, REU 2011, s. I-8849, punkterna 47 och 48, och tribunalens beslut av den 1 april 2011 i mål T-468/10, Doherty mot kommissionen, REU 2011, s. II-1497, punkterna 18, 19, 27 och 28 och där angiven rättspraxis).

39 I förevarande fall konstaterar tribunalen att sökanden inte har varit så vaksam och omsorgsfull som krävs för att bevaka och iaktta den tidsfrist som föreskrivs för betalningen av överklagandeavgiften.

40 För det första skulle nämligen någon som ansöker om registrering av ett gemenskapsvarumärke, och som kan anses vara normalt vaksam och omsorgsfull, ha läst artikel 60 i förordning nr 207/2009 mot regel 49.3 i förordning nr 2868/95 (se ovan punkt 32), vars lydelse är klar och otvetydig såväl på litauiska som på övriga ovan i punkt 29 nämnda språk. Enligt den lydelsen förutsätts att avgiften för inlämning av ett överklagande ska ha betalats inom den frist som föreskrivs för nämnda inlämnande av överklagandet, oberoende av den frist som i nämnda artikel föreskrivs för det senare ingivandet av inlagan innehållande grunderna för överklagandet. Sökanden har för övrigt under förhandlingen bekräftat sin kännedom om nämnda regel vid tidpunkten för ingivandet av överklagandet.

41 Dessutom borde en normalt vaksam och omsorgsfull person som ansöker om registrering av ett varumärke, och som i likhet med sökanden har använt engelska som andra språk i sin ansökan om registrering av ett gemenskapsvarumärke, åtminstone ha kunnat kontrollera den engelska lydelsen av artikel 60 i förordning nr 207/2009, enligt vilken” [ö]verklagandet inte ska anses ha getts in förrän överklagandeavgiften har betalats” ([t]he notice shall be deemed to have been filed only when the fee for appeal has been paid). Den engelska lydelsen innehåller alltså en tydlig koppling mellan betalningen av överklagandeavgiften (fee for appeal) och ingivandet av överklagandet (notice of appeal), som ska ske inom två månader, men inte någon koppling till ingivandet av inlagan innehållande grunderna för överklagandet (statement setting out the grounds of appeal), som ska ske inom fyra månader.

42 På grund av sin bristande vaksamhet och omsorgsfullhet kan inte sökanden med någon framgång åberopa oförutsebara omständigheter eller force majeure för att motivera underlåtenheten att betala överklagandeavgiften inom den föreskrivna tidsfristen (se, analogt, tribunalens beslut av den 15 april 2011 i mål T-96/11, Longevity Health Products mot harmoniseringsbyrån – Biofarma (VITACHRON female), ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 19). Sökanden har för övrigt inte uttryckligen invänt att denna underlåtenhet berott på oförutsedda omständigheter eller force majeure.

43 Under alla förhållanden gäller för övrigt att sökanden, efter att ha underrättats av harmoniseringsbyrån om att överklagandeavgiften inte betalats inom föreskriven tidsfrist och att överklagandet därmed eventuellt inte skulle anses ha framställts, också kunde ha anlitat ett rättsmedel vid just harmoniseringsbyrån. Även om det antas att sökanden avsett göra gällande att den visat sådan vaksamhet och omsorgsfullhet som omständigheterna krävde, utan att trots detta kunna iaktta fristen för betalning av överklagandeavgiften, förfogade vederbörande nämligen över förfarandet för återställande av ett tidigare tillstånd, vilket rubbats (*restitutio in integrum*) vid harmoniseringsbyrån, varför en ansökan i enlighet med artikel 81 i förordning nr 207/2009 hade varit möjlig (se, analogt, tribunalens dom av den 11 maj 2011 i mål T-74/10, Flaco-Geräte mot harmoniseringsbyrån – Delgado Sánchez (FLACO), ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 26.

44 Under dessa förhållanden kan inte överklagandenämnden anklagas för att ha åsidosatt artikel 60 i förordning nr 207/2009, när den med tillämpning av nämnda artikel jämförd med regel 49.3 i förordning nr 2868/95 slog fast att sökanden hade betalat överklagandeavgiften efter det att den tidsfrist på två månader som föreskrivs för betalning av densamma hade löpt ut, att sökandens överklagande genom underlåtenheten att iaktta denna frist inte skulle anses vara inlämnat samt att överklagandeavgiften skulle återbetalas till sökanden.

45 Mot bakgrund av det ovan redovisade ska talan inte bifallas på den enda grund som anförts till stöd för densamma.

Rättegångskostnader

46 Enligt artikel 87.2 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.3 första stycket *in fine* kan tribunalen emellertid besluta att kostnaderna skall delas, om särskilda omständigheter motiverar det.

47 I förevarande fall ska behovet av en enhetlig tolkning av artikel 60 i förordning nr 207/2009 samt sökandens skyldighet att vara vaksam och omsorgsfull vägas mot den tvetydighet som vidlåder den litauiska versionen av nämnda artikel, sådan den återgetts av granskaren vid harmoniseringsbyrån i meddelandet om dennes beslut att avslå ansökan om registrering.

48 Mot bakgrund av dessa särskilda omständigheter i den mening som avses i artikel 87.3 första stycket *in fine* i rättegångsreglerna, är det skäligt att låta harmoniseringsbyrån bära sina rättegångskostnader och ersätta sökandens rättegångskostnader (se analogt, för ett liknande resonemang, tribunalens dom av den 23 november 2011 i mål T-320/07, Jones m.fl. mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 158, och tribunalens beslut av den 13 november 2012 i mål T-278/11, ClientEarth m.fl. mot kommissionen, punkt 51).

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) förpliktas att bära sina rättegångskostnader och ersätta Research and Production Company ”Melt Water” UAB:s rättegångskostnader.

Jaeger Gratsias Kancheva

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 21 maj 2014.

Underskrifter